Platon synes da at slaa fast, at der ingen egentlig Forskjel er mellem Mand og Kvinde, at Kjønsforskjellighederne ikke hænge sammen med nogen Væsensforskjel. Men at der er en Gradsforskjel imellem dem, det betoner han med Fynd og Klem. Manden er den stærkere, Kvinden den svagere, Manden det fuldkomnere udviklede Menneske, Kvinden det mindre udviklede. Kvinden kan indtage de samme Stillinger, deltage i samme Arbejde som Manden, men hun vil aldrig kunne naa ham i Dygtighed. Med andre Ord: Platon udelukker paa det bestemteste den Tanke, at Mand og Kvinde kunne være lige store Væsner, hver i sin Art; de ere, siger han tydelig nok i „Staten", ulige store Væsner af samme Art.

Kvindebegrebet skulde da allerede være bestemt ved Mandsbegrebet. De to Begreber skulde kun forholde sig til hinanden som det klarere og det mere taagede Billede af samme Idé. Rigtig passer denne Anskuelse ikke med andre Udtalelser af Platon, navnlig ikke med den omtalte i „Statsmanden". Naar Mand og Kvinde ere de to store Menneskeskikkelser, saa vente vi, at der imellem dem maa være noget mere end en Gradsforskjel. Den samme Gradsforskjel gjenfindes jo indenfor Mændenes Klasse; ogsaa for deres Vedkommende taler jo Plato om fuldkomnere og ufuldkomnere. Hvorledes kan da den større og den mindre Fuldkommenhed være Hovedkjendetegn for Mand og Kvinde? Vi faa det ikke at vide.

Sagen er, at Platon aldrig har faaet arbejdet sit Kvindebegreb sammen til en Helhed. Ære være ham for hans kvindelige Skuespil og for det Heltemod, hvormed han drager sine Følgeslutninger. Men ventede vi i „Staten" en udtømmende Behandling af Kvindens egentlige Væsen, da vende vi os nu skuffede bort. Platon vurderer kun Kvinden fra den legemlige Side, som hørende til Dyreriget. Imidlertid, gaa vi ind paa at nøjes med denne Slags Vurdering, hvor meget finde vi saa ikke at beundre hos ham! Hvor meget Klarsyn viser han ikke, hvor redebon en Vilje til at følge sine egne Tanker i deres Løb, selv om de vise sig at munde ud i det vildene Hav, hvor fasttømrede Anskuelser blive til Vrag! Og selve den ligesom nødtvungne Maade, hvorpaa han kommer frem med Kvindeæmnet, vidner vistnok ikke blot om hans Uvilje mod at behandle et for ham uinteressant Æmne; nej, tillige om noget meget mere betydningsfuldt, om hans Uvilje mod at behandle et for